

KNJIŽNICA – SRCE NAŠE ŠOLE

Naša knjižnica je velik prostor s knjigami. Nahaja se v pritličju šole, zraven jedilnice.

V knjižnici se lahko pred in po pouku učimo ali delamo domače naloge. Pri izbiri knjig nam pomaga gospa knjižničarka. Predlaga nam, katere knjige so primerne za nas. V naši knjižnici imajo nekateri učenci tudi učno pomoč. V naši knjižnici mora biti mir in tišina. Zdaj pa vam bom povedla, katera pravila veljajo v naši knjižnici.

1. Knjige si lahko izposojamo in jih pravočasno vračamo.
2. Lahko pišemo domače naloge in se učimo.
3. Beremo knjige in revije.
4. Se pogovarjamo, ampak tiho, da ne motimo ostalih.
5. Iščeemo gradivo za referate, raziskovalne naloge in projekte.
6. Se ne skrivamo.
7. Ne premeščamo knjig med policami.
8. Ne uničujemo knjig in knjižne opreme.
9. Ne govorimo grdih besed.
10. Ne jemo in ne pijemo.
11. Ne uporabljamo telefona in drugih električnih naprav.

Brez šolske knjižnice bi bila šola prazna in ne bi bila zanimiva, ker učitelji potrebujejo podatke o tisti snovi, ki jo poučujejo. Rada bi pohvalila gospo knjižničarko, ker nam zelo rada pomaga in se postavi za nas. Veseli me, da sem lahko delila z vami srce naše šole.

Ajda Nišić, 6. a

ŠOLSKA KNJIŽNICA

V naši šolski knjižnici je polno knjig,

v njih pa polno črt in pik.

V naši šolski knjižnici so pravljice, enciklopedije in različne knjižne zbirke,

a v knjižnici niso dovoljene dirke.

V knjižnici delamo lahko domačo nalogo,

ki včasih predstavlja nam pravo nadlogo.

V naši knjižnici se lahko tudi učimo

in za kakšno pesmico rimo dobimo.

V knjižnici imamo se lepo,

ali se s tem ne strinja KDO?

Aljoša Vreš in Miha Nežmah, 6. a

NAŠA KNJIŽNICA

V NAŠI KNJIŽNICI DELA UČITELJICA DARJA. V KNJIŽNICO GREM IN SI IZPOSODIM KNJIGE. DOMA JIH IMAM EN TEDEN. V KNJIŽNICI IMAMO VELIKO KNJIG, RAZPOREJENE SO PO POLICAH. SO ZA VELIKE IN MALE OTROKE.

Lina Batič, 3. a

V ŠOLSKI KNJIŽNICI

ZGODILO SE JE V ŠOLSKI KNJIŽNICI. NEKEGA LEPEGA DNE SO V KNJIŽNICO PRIŠLI OTROCI IZ DRUGEGA RAZREDA. VESELI SO BILI. NAŠLI SO VELIKO ZANIMIVIH KNJIG O ŽIVALIH. VSI SO VZKLIKALI: »JUHU, SUPER!«

KNJIŽNIČARKA JIM JE PREBRALA ZGODBICO O SEDMIH MEDVEDIH IN ZGODBICO O KOKOKOŠKI EMILJI.

Neža Možič, 3. a

ŠOLSKA KNJIŽNICA

V NAŠI KNJIŽNICI JE VELIKO KNJIG. ZA MAJHNE OTROKE IN VELIKE OTROKE. NAŠTELA VAM JIH BOM NEKAJ: LONDON, VSE KAR TE ZANIMA, MINI IN TATVINA, PARIZ, VSE KAR TE ZANIMA, ŽIVALI, DOKTOR ZA OSLE,... KNJIGE SO RAZLIČNE. LAHKO SO MAJHNE, VELIKE, OZKE IN KARTONASTE. KNJIŽNICA JE PROSTOR, KJER LAHKO DELAŠ DOMAČO NALOGO, BEREŠ,...

Meta Muhič 3. a

NOČ V ŠOLSKI KNJIŽNICI

Nekoč je živela deklica z imenom Katarina. Ta deklica je zelo rada brala knjige, zato je veliko čas preživljala v šolski knjižnici. Nekega dne pa je dobila vabilo, da lahko preživi noč v šolski knjižnici. Seveda je povabilo sprejela.

Vsa vzhičena je s prijateljicami tisti dan odšla v knjižnico, kjer so si postlale ter do večera brale. Zvečer so utrujene zaspale.

Ponoči jih je nenadoma zbudilo rjojenje. Otrpnile so od strahu, ker se je iz knjige prikazal zmaj. Punce so začele od strahu brezglavo tekati po knjižnici, zmaj pa za njimi. Nenadoma jih je zmaj ujel v kot. Že so mislile, da je vse izgubljeno, ko se je iz knjige prikazal vitez. Zmaj in vitez sta se spopadla. Med bojem sta se ustavila, nekaj trenutkov stala pri miru, nato pa izginila brez sledu. Punce so nekaj časa še klepetale, nato pa spet zaspale.

Zjutraj so odšle domov. Ker pa jim dogodek ni dal miru, so po njem posnele film, s katerim so pozneje zaslovale.

Neža Musil, 5. a

KNJIGE IMAJO MOČ

KNJIGE SO POGOSTO ČAROBNE, RECIMO KNJIGE O ZOBNIH VILAH. ZOBNE VILE SO ČAROBNE. IN VČASIH SO V KNJIGAH TUDI PRAVE PRAVCATE PREROKBE. IN TUDI ZEMLJEVIDI DO ZAKLADA. TO JE VSE, KAR VSEBUJEJO KNJIGE. TUDI ČAROVNIJE. IN TAKE KNJIGE IMA LE NAŠA KNJIŽNICA.

Ela Švagerl, 2. b

ŠOLSKA KNJIŽNICA PRAZNUJE

ZAČELO SE JE ZVEČER, KO JE URA ODBILA POLNOČ. TAKRAT SO KNJIGE OŽIVELE IN PLESALE. NAENKRAT SE JE OKNO KNJIŽNICE ODPRLA. KNJIGE PA SO ŠLE VEN PRED ŠOLSKA VRATA. PLESALE SO DO ENIH ZJUTRAJ. POTEM SO HITRO ZBEŽALE NA POLICE, NEKATERE PA V ZABOJ.

Nina Sovič, 2. a

KNJIGA NATAŠA JE ZBOLELA

KNJIGA NATAŠA JE VČERAJ DOBILA ALERGIJO NA UMAZANE ROKE IN JE ODŠLA DO ZDRAVNICE, GOSPE KNJIŽNIČARKE. TA JI JE PAVEDALA, DA BO OZDRAVELA LE, ČE JO BO PREBRALO VELIKO OTROK S ČISTIMI ROKAMI. KNJIGO SO PREBRALI ŠE: LUKA, LARA, NIK, ŠPELA, JULIJA, ULA. TIA, NINA, KLEMEN, LANA, LUN IN TINE. TAKO JE KNJIGA NATAŠA ČUDEŽNO OZDRAVELA.

Zala Mohorko Lisica, 2. a

KAJ SE JE ZGODILO V ŠOLSKI KNJIŽNICI?

V knjižnici se je velikokrat zgodilo, da je poredneza, ki so ves dan čepel za računalnikom pridobilo srce knjižnice in nenadoma je ugotovil, da je igranje igrice grozno. Odrpl je knjigo in ugotovil, da je branje čudovito.

Predlagam, da damo knjižnici ime Zlata knjigarňa. In predlagam, da gremo 15. julija v gozd in opazujemo ptice in si pripovedujemo zgodbe.

Eva Karba, 4. a

PREŽIVEL SEM NOČ V ŠOLSKE KNJIŽNICI

Bil je dan, ko sem bil v šoli. Bil je petek. Ko je učiteljica stopila v učilnico, je povedala, da bomo preživeli noč v knjižnici. Ura je bila 19:05 in imeli smo zabavo. Ob 21:30 smo šli spat. Naenkrat sem se zbudil, saj sem slišal glas in videl knjige, ki so oživele. Vse knjige so oživele, od knjig za odrasle in do tistih za malčke. Hodile so po knjižnici, skakale po policah, odšle so tudi v jedilnico. Potem so imele pogovor. Rekle so: »Moramo oditi iz knjižnice. Nekateri otroci nas strgajo in polijejo, pozabijo pa na naša čustva. Tudi me knjige imajo čustva. In kdo je zato, da pobegnemo?« je rekla glavna knjiga. Vse knjige so bile za. »Pa gremo!« Ampak jaz sem bil buden in nisem dovolil, da grede. Zapiral sem jim pot. Knjige so bile odločne, da pobegnejo. A jaz jim nisem dovolil. Naenkrat so začele skakati po meni. Pričel sem kričati: »Ne pojejte me, nisem vaša hrana, ne!!!!« Nato sem se z knjigami pogovoril in dogovoril, da bom jaz z otroki uredil, da z njimi ne bodo več grdo ravnali. Knjige so se hvaležno strinjale. Bile so vesele, da bom to uredil. No, vidite, tudi knjige imajo čustva.

Gal Majcen 3. B

NAŠA KNJIŽNICA

V šoli veliko se učimo,

a najraje v knjižnico odhitimo.

Tam veliko zvezkov in knjig je,

a včasih domače naloge tam delajo se.

Čeprav naša knjižnica ni velika

vseeno najhja ni in pika.

V njej knjige s raznolike,

ki te vabijo,

da prebereš njihove črkice in pike.

V knjižnici svet je iluzij,

v katerih najdeš veliko čarovnij.

Knjižnica šola je domišljije,

kjer doma so tudi harmonije.

Zato v knjižnico radi hodimo vsi,

IN UPAMO, DA TUDI TI

Alis Kamenšek in Lana Boršič, 6. b

ČAROBNA KNJIŽNICA

Čarobna knjižničarka v šoli živi.

Ko prešteješ 1,2,3,

ti knjigo podari.

Knjige čuvajmo vsi,

ker knjižnica se lahko prehladi!

Knjige tam čarobne so,

ker vihar čarobnosti obletel je knjižnico.

Knjižničarka je čarobna zato,

ker ustvarila je šolsko knjižnico.

Trilali, trilalo, mi hodimo v čarobno knjižnico!

Rubi Štrakl, 4. b

SPALA SEM V ŠOLSKE KNJIŽNICE

Prespali smo lahko v knjižnici. Bila sem edina, zato sem zvečer zaspala pri knjižničarčinem pultu. Okoli polnoči sem zaslišala ropot. Zbudila sem se in pogledala. Videla sem, da iz knjig prihajajo knjižni junaki - vilinci, pirati, čarovniki, zmaji, vile, hobiti, okostnjaki in druga podobna bitja. Sprva se je zdelo zabavno, nato pa so se bitja začela bojevati. Bilo je grozno. Zmaji so bruhalo ogenj, pirati so pili rum in se sabljali, čarovniki čarali, škrati pa vse le mirno opazovali. Nek pirat je prišel do pulta in pomotoma polil rum po meni. Na srečo me ni opazil. Opazil pa me je zmaj, ki se mi je začel približevati. Bil je velik, črn zmaj. Imel je jezdeca. Bruhal je ogenj in zažgal pult. Že je hotel bruhniti vame, ko je ura odbila eno. Ogenj pred mano se je ustavil in razblinil. Vse stvari je posesalo v knjige. Nered se je čudežno pospravil in zažgan pult je bil na svojem mestu. Mirno sem zaspala. Naslednje jutro je bilo čudno. Poiskala sem knjigo o črnem zmagju in jo vzela v roke. Tedaj pa je črni zmaj z naslovnice oživel in me ugriznil v roko. Au, to je zelo bolelo, zato se tiste knjige ne dotikam več. Pa tudi v knjižnici ne spim več, saj nočem postati pepel.

Hana Kamplet Lešnik, 5. a

PADEC V DEŽELO SANJ

Večino otrok na naši šoli ne zahaja rada v knjižnico. A jaz jo obožujem. Tam je ogromno zabavnih, zanimivih, tankih, debelih, malih in velikih knjig z različnimi vsebinami. Moja najljubša pa je knjiga, ki se nahaja v temnem kotu knjižnice. Knjižničarka mi je povedala, da v tisti kot zahaja le malo ljudi, ampak jaz grem vedno, ko sem v knjižnici, natančno tja.

Nekega dne sem v tistem kotu zagledala nekaj zanimivega. Ena knjiga se je začela svetiti kot lučka. Šla sem h knjigi in jo povlekla s police. Takoj, ko sem knjigo odprla, sem izgubila tla pod nogami. Začela sem padati. Padala sem po ogromnem, pisanem tunelu. Naenkrat pa sem se znašla v čudoviti deželi. V bistvu ni bila ravno dežela, bila je velikanska knjižnica. Brez vrat. Ko sem se ozrla naokoli, sem videla veliko polic in nadstropij. Tam sredi knjižnice je stal visok mož in se mi predstavil. Rekel je, da mu je ime gospod Knjižni molj. Obljubil mi je, da mi bo razkazal knjižnico od vrha do tal. Ob njegovih pripovedkah sem ugotovila, da ima knjižnica veliko skritih prostorov, za katere sploh nisem vedela. In tako dalje. Gospod Molj mi je predstavil še vse druge, ki so delali in živeli v knjižnici. A ko sem tako stala sredi blodnjaka, sem zaslišala šumenje in videla knjigo leteti proti meni. Zelo sem se ustrašila in se sklonila, da se ni zaletela vame. Potem sem videla še eno knjigo, ki je letela proti meni. A tisti se nisem mogla umakniti.

Bum !!!

Zbudila sem se v knjižnici. Nisem vedela, če so to bile le sanje ali resnica...

A RESNICE ŠE SEDAJ NIHČE NE VE!

Alis Kamenšek, 6. b

TUDI KNJIGE SO LAHKO BOLNE

Jaz sem dekle, ki je okužila knjige. Kako?

1. Bolna sem in imam gripo.
2. Obožujem brati knjige, ko mi je dolgčas.
3. Sploh me ne zanima, če knjige lahko zbolijo.

Izposodila sem si knjigo, ki mi je bila zelo všeč. No, želela sem jo okužiti. Vse sem poskusila, a mi ni uspelo. Kašljala sem, z njo spala. A mi ni uspelo. Res sem želela, da ta knjiga zboli. Nato sem mislila, da jo lahko ranim. Na žalost pa sem morala za knjižnico kupiti novo. Poskusila sem še razne druge stvari. Igrala sem se, da je knjiga bolna in sem jo dala v zamrzovalnik, da se prehladi. A nič se ni zgodilo, le knjiga je postajala vedno bolj bleda. Mamo sem vprašala, zakaj knjiga ne zboli. A ko je mama videla, da je knjiga bleda, premočena in raztrgana, je rekla: »Knjiga je bolna!« Vesela sem odšla v sobo in jo čez teden dni pozdravila. A nisem pozabila na to, kako grdo sem z njo ravnala.

Minca Munda, 5. b